

ΔΕΙΛΙΑΣ

Ἄμελει δὲ ἡ δειλία δόξειεν *⟨ἄν⟩* εἶναι ὑπειξίς τις ψυχῆς ἔμφοβος, ὁ δὲ δειλὸς *⟨τοιοῦτός⟩* τις, οἷος πλέων τὰς ἄκρας φάσκειν ἡμιολίας εἶναι· καὶ οὐδωνίου γενομένου ἐρωτᾶν, εἴ τις μὴ μεμύηται τῶν πλεόντων· καὶ τοῦ κυβερνήτου ἀνακύπτων μένος πυνθάνεσθαι, εἰ μεσοπορεῖ, καὶ τί αὐτῷ δοκεῖ τὰ τοῦ θεοῦ, καὶ πρὸς τὸν παρακαθήμενον λέγειν, ὅτι φοβεῖται ἀπὸ ἐνυπνίου τινός· καὶ ἐκδὺς διδόναι τῷ παιδὶ τὸν χιτωνίσκον· καὶ δεῖσθαι πρὸς τὴν γῆν προσάγειν αὐτόν· δημότας καὶ στρατευόμενος δὲ πεζοῦ ἐκβοηθοῦντος τοὺς *⟨δημότας⟩* προσκαλεῖν, κελεύων πρὸς αὐτὸν στάντας πρῶτον περιιδεῖν, καὶ λέγειν, ὡς ἐργον διαγνῶναι ἐστι, πότεροί εἰσιν οἱ πολέμιοι· καὶ ἀκούων κραυγῆς καὶ ὁρῶν πίπτοντας εἴπας πρὸς τοὺς παρεστηκότας, ὅτι τὴν σπάθην λαβεῖν ὑπὸ τῆς σπουδῆς ἐπελάθετο, τρέχειν ἐπὶ τὴν σκηνήν, τὸν παῖδα ἐκπέμψας καὶ κελεύσας προσκοπεῖσθαι, ποῦ εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἀποκρύψαι αὐτὴν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, εἴτα διατρίβειν πολὺν χρόνον ὡς ζητῶν· καὶ ἐν τῇ σκηνῇ ὁρῶν τραυματίαν τινὰ προσφερόμενον τῶν φίλων προσδραμών καὶ θαρρεῖν κελεύσας ὑπολαβών φέρειν· καὶ τοῦτον θεραπεύειν καὶ περισπογγίζειν καὶ παρακαθήμενος ἀπὸ τοῦ ἔλκους τὰς μυλὰς σοβεῖν καὶ πᾶν μᾶλλον ἥ μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις· καὶ τοῦ σαλπιστοῦ δὲ τὸ πολεμικὸν σημήναντος καθήμενος ἐν τῇ σκηνῇ *⟨εἰπεῖν⟩*· ‘ἄπαγ’ ἐς κόρακας· οὐκ ἐάσει τὸν ἄνθρωπον ὑπνον λαβεῖν πυκνὰ σημαίνων· καὶ αἴματος δὲ ἀνάπλεως ἀπὸ τοῦ ἀλλοτρίου τραύματος ἐντυγχάνειν τοῖς ἐκ τῆς μάχης ἐπανιοῦσι καὶ διηγεῖσθαι ὡς κινδυνεύσας· ‘ἔνα σέσωκα τῶν φίλων’. καὶ εἰσάγειν πρὸς τὸν κατακείμενον σκεψομένους [*τοὺς δημότας*], τοὺς φυλέτας καὶ τούτων ἄμ’ ἐκάστῳ διηγεῖσθαι, ὡς αὐτὸς αὐτὸν ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἐπὶ σκηνὴν ἐκόμισεν.

KZ (KE)